

brudepiker, derfor ønsker vi dere hell og lykke og sunnhet og fred — værsgod — her er en sukkerskål fra oss alle sammen!

— Du fikk alle ting med, du Else, sa frøken Lybæk, hell og lykke, sunnhet og fred, det var riktig et bryllupsønske!

— Ja, og så fant jeg på det helt alene, sa Else.

Olava og Laurits skulle bo i bryggerhuset hos frøken Lybæk og hele selskapet fulgte dem hjem. Tvillingene trampet ved siden av brudeparet som to unge elefanter, og alle de andre fulgte etter.

Og så var Olava og Laurits gift.

Den spanske.

Frøken Lybæk hadde fått et brev med spanske frimerker på konvolutten.

Hun leste og smilte. Else tenkte: enda hun ville si hva det er.

— Småjenter, sa frøken Lybæk, dette var en morsom nyhet. Min søster, som er gift i Spania, tar en tur hjem i sommer. Hun og datteren vil komme og være hos meg to, tre dager.

— Du store tid, så moro! ropte de alle sammen.

— Hvor gammel er hun? spurte Kristiane.

Førti år, sa frøken Lybæk.

— Er hun så gammel? ropte de alle sammen skuffet.

— Min søster ja!

— Nei, vi mente naturligvis datteren, ropte de alle.

— Lille Maria? Å, hun er fjorten år nå.

— Hvorledes er hun? ropte de ivrig rundt henne.

— Jeg har ikke sett henne siden hun var fem, seks år. Da var hun en liten lubben, svarthåret sinnatagg.

— Er faren spansk?

— Nei, han er egentlig fransk, men han har sin forretning i Spania. Nå skal min søster hjem for å se slekt og gamle venner.

— Jeg har hørt om en ung pike fra Spania, sa Jutta, når hun ble sint ble hun så sint at hun bet folk.

— Hun kan bare prøve seg, spanske Maria, så biter vi igjen, sa Else.

Det var bare noen dager igjen til pinseferien, så huset var i full oppløsning.

Det sto åpne koffertene ute på loftet, og kjoler og tøy lå alle steder i haugevis. Skolebøkene skulle ordnes og settes bort, ingenting var på plass.

Alle var spent på om spanske Maria kom før de reiste, eller i de fem dagene pinseferien varte. Det sto nemlig ikke noe bestemt i brevet om når de skulle komme til frøken Lybæk.

Frøken Lybæk fikk den dagen hundre spørsmål om når hun mente gjestene ville komme.

— Jeg kan ikke si noe bestemt, sa hun, kanskje tar de først en rundtur i landet. Ikke noe var bestemt da brevet ble skrevet.

De uffet og ojet alle sammen.

— Den eneste gang i mitt liv som jeg har sjansen til å se en spanierinne, sa Else, og så får jeg kanskje allikevel ikke se henne. Jeg skal jo reise om et par dager.

— Hun er ikke helt ut spanierinne, moren er norsk, sa Hervor.

— Jeg kaller nå det ekte allikevel, sa Else.

Sånn som de alle hadde gledet seg til pinseferien, over all måte hadde de gledet seg, og så skulle nå den spanske komme og forstyrre det hele.

Else Beck hadde satt opp en liste over dager. Hver kveld strøk hun en dato ut, da var det en dag mindre å lengte. Og nå ønsket hun nesten at det var fjorten dager minst til hun skulle reise.

Men når hun tenkte seg om, så ville hun heller reise enn å se den spanske.

Å, som hun gledet seg til å se brødrenes fregnede ansikter nede på bryggen — og når de gikk oppover gaten, ville hun nikke til alle kanter, og

det ville bli gruelig moro.

Nei, hun ville meget, meget heller reise enn bli her, selv om det kom hundre spanske.

Else lå våken og kunne ikke få sove, slik gledet hun seg til hjemreisen. Anne Katrine sov heller ikke, klokken kunne vel være over elleve.

Da hørte de plutselig uro nedenunder, stemmer, raske skritt og rop, og det var hester og vogn utenfor på gårdsplassen.

— Anne Katrine, det er gjestene som er kommet! sa Else.

I ett nå var de ute på loftet, lente seg over trappegelenderet og tittet ned. Der var Hervor og Kristiane, Marena og Diana, og Jutta hang med hun også.

De sloss om plass ved gelenderet.

Jo, det var fremmede stemmer nedenunder i den halvmørke gangen. Bagasje ble båret inn. Frøken Lybæk lo og gråt om hverandre. Hun omfavnet en høy dame, og plutselig ropte en ung stemme:

— Ser du ikke meg da, tante, jeg er jo Maria!

Else gikk en to-tre trinn ned, for det var så spennende.

Der så hun en tynn liten pike, med mørkt langt hår. Hun hang om halsen på frøken Lybæk og snakket og lo.

Else holdt hånden for munnen og hvisket opp til de andre:

— Hun er aldeles bedårende!

I samme øyeblikk oppdaget Maria den hvite skikkelsen oppe i trappen.

— Hvem er det? ropte hun og løp oppover trappen.

I en to tre var alle de hvite nattkjolene på vill flukt bortover det lange loftet, hoppet opp i sine senger og lå dypt under teppet.

Men du store kineser, hvor vemmelig det var å ligge her og vite at alt det forunderlige foregikk nedenunder.

— Jeg setter pipen til av varme! Jeg tror jeg står opp, Anne Katrine, sa Else.

— Nei, det går ikke, sa Anne Katrine, klokken er tolv.

— Men jeg har sånn forferdelig lyst til å se den spanske.

— Hun løper jo ikke sin vei til i morgen, sa Anne Katrine tørt.

— Ikke vær så opprivende rolig da, sa Else.

— Jo, dette tar jeg med ro, sa Anne Katrine.

Else lå lenge våken, lyttet og lyttet, en gang var hun ute på loftet. Men noe nytt var det ikke å se, og så sjokket hun sakte inn i sengen igjen.

Litt etter ble det stille nedenunder. Endelig sovnet Else.

Neste dag tok Else en lyserød kjole på. Den gjorde henne enda mer lik en rosenknopp. På rekkverket til verandaen satt spanske Maria.

Hun var kledd i hvitt, og det svarte håret hang løst nedover ryggen. Øynene var mandelformede og mørke, huden matt gulbrun.

Else syntes aldri hun hadde sett noe så deilig som den hvite skikkelsen i morgensolen.

Det er som et maleri, tenkte Else.

Else var i strålende humør, for spanske Maria snakket bare til henne. Hun stakk armen sin under Elses og ville at de skulle gå sammen, de to alene. Else var som fanget av noe fremmed, noe virkelig, når hun så den hvite, broderte armen inne i sin egen, det sorte håret viftet om henne, stemmen, med den fremmede aksent lød i hennes ører, uavbrutt, livlig — og så den egenart-

ede parfymen! Det var aldeles som hun var midt oppe i en av sine egne oppdiktete historier. Når Else gikk alene, diktet hun alltid. Helst historier om småjenter som reiste til fremmede land og opplevde meget.

Maria snakket godt norsk, men hadde fremmed aksent.

— Du er nydelig, sa hun plutselig til Else.

Else måtte le: — Ja, fregner er vakkert, sa hun.

— Håret ditt er som gull, sa Maria og tok i Elses tunge, gylne flette: — Var du i Sevilla, ville folk komme løpende etter deg på gaten på grunn av håret ditt.

Else lo høyt. Men det var festlig at spanske Maria syntes at håret hennes var så vakkert.

De gikk inn i skogen og satte seg på moseteppet. Før en time var gått visste de alt om hverandre. Maria var bare ett år eldre, og allikevel snakket hun til Else som en voksen.

— Jeg grudde for norske jenter, sa Maria. Jeg trodde de bare arbeidet, leste og var fornuf-tige. Og jeg er et solbarn, sier mamma, men du er slett ikke kald, sa Maria. Tenk om vi kunne være sammen alltid.

Så begynte hun å fortelle om hjemmet sitt, om tyrefektingene, øynene glødet, hun var spillende liv, hun fortalte om gutter, om operaer, opptog og kirkefester. Else drakk inn alt hun fortalte. Alt det hun gikk og diktet i sine egne tanker kom nok ikke opp mot den store, rike virkelighet. Og alt dette hadde Maria opplevet!

Men så kom Else til å tenke på at alle de andre nok også gjerne ville høre Maria fortelle og at de gjerne ville være sammen med henne. Hun foreslo at de skulle hente de andre.

— Nei, sa Maria og gjorde en grimase, vi vil være alene, du er den jeg liker, de andre er noen — — —

Hun fullførte ikke setningen, men satte opp en hånlig mine.

Else følte seg smigret, og de to var i skogen i timevis alene.

Slik gikk hele dagen. Maria ville ikke være sammen med noen andre enn Else. Frøken Lybæk forsøkte å få de andre med, men Maria gled unna og dro Else med seg.

Else var aldeles fanget av dette fremmede og

lokkende. Ikke et sekund hadde hun den dagen tenkt på å reise hjem eller på brødrenes fregnede fjes, som hun før hadde gledet seg så umåtelig til.

Den neste dag gikk det likedan, Maria plukket liljekonvaller og pyntet Else med silkebånd i håret. De andre snakket hun nesten ikke til, bare sånn i forbifarten, liksom tilfeldig.

Og de andre skumlet og skummet.

— Det er virkelig også måte på å gjøre seg til, sa Kristiane. Jeg synes det rett og slett er vemmelig.

— Tenk, i dag har Else bjørkeløv i håret, sa Hervor, leende.

— Det er Else som trekker henne med seg, sa Jutta.

— Opplagt, sa Kristiane.

— Maria ser så drømmende ut, sa Marena.

— Blås i henne, sa Hervor.

— Hun er unaturlig, sa Jutta, det er nå min mening.

Anne Katrine holdt seg for seg selv og pakket tøyet sitt omhyggelig. Men det var noe strengt og alvorlig over ansiktet hennes.

Else Beck hadde ikke sagt et ord til Anne Katrine de to dagene, spanske Maria hadde vært der. Da hun første kvelden kom opp og skulle legge seg, lå Anne Katrine alt i seng og hadde vendt seg mot veggen som om hun sov. Neste morgen hadde hun kledd på seg og gått ut før Else våknet.

Men da Else kvelden etter kom ovenpå, lå Anne Katrine til hennes store overraskelse på sofaen og gråt.

— Anne Katrine er du syk?

Intet svar. Bare sterk hulking, som rystet hele kroppen hennes.

Else gikk bort til henne og la hånden på hodet hennes.

— Anne Katrine da!

Anne Katrine vred seg unna hånden.

— Har du hørt noe leit hjemmefra? spurte Else.

— Du bryr deg vel ikke om det!

— Hvordan kan du snakke sånn, Anne Katrine?

Anne Katrine reiste seg opp i sofaen:

— Du bryr deg jo ikke om andre enn den spanske.

— Men snille deg da!

— Ikke si at jeg er snill, for det mener du ikke, sa Anne Katrine, du er jo aldeles forhekset av den spanske. Anne Katrine gikk bort og støttet pannen mot veggen og begynte å gråte igjen.

— Og jeg bryr meg ikke om andre enn deg, hulket Anne Katrine opp mot veggen. Jeg har ingen annen venninne i verden, og ingen annen vil jeg ha — og du har ikke sagt et ord til meg på to dager — du er aldeles som forhekset — jeg synes hun er stygg, med de sleske øynene sine — og nå vil du vel reise med den spanske — og Anne Katrine hulket som om hjertet skulle briste.

Else var aldeles ulykkelig, det hadde aldri falt henne inn at Anne Katrine kunne ta det så voldsomt. Og så bare fordi hun hadde vært så meget sammen med Maria.

— Men Anne Katrine da, ikke vær så urimelig, sa Else.

— Jeg er aldeles ikke urimelig, sa Anne Katrine.

ne, Men du er min eneste venninne, og hun har tatt deg fra meg, den stygge spanske — men bare vent, Anne Katrine rettet seg i været og så truende på Else — hvis hun treffer noen som hun synes er gildere enn deg, så...

— Å, langt ifra, sa Else seiersikker.

— Ja, det skal undre meg om hun ikke er av den typen, sa Anne Katrine, men vær så god, gjør som du vil du, jeg skal ikke bry deg mere, det kan du stole på.

— Men Anne Katrine da, sa Else forferdet, ikke snakk sånn, du som jeg er mest glad i av alle her— jeg er mere glad i deg enn i alle venninnene hjemme også, for du er likesom så trygg, ikke si sånt noe da.

— Enn den spanske da? spurte Anne Katrine.

— Jeg bryr meg hundre ganger mere om deg, hulket Else, det er bare det at hun er så fremmed og forteller så mye rart.

Anne Katrine ble roligere. — Ikke vær vond på meg da, Else, sa hun stille, jeg ble bare så fortvilet, fordi jeg har ingen andre enn deg.

De ble enige om at Else skulle komme og besøke Anne Katrine i pinsen. Og de skulle bo i

det nye huset som faren hennes hadde bygget nede ved fjorden. De pratet til langt på natt om hvor koselig de skulle ha det sammen.

Neste dag holdt Else seg i nærheten at Anne Katrine hele formiddagen, og da Maria ville ha henne med seg ned i hagen, trakk hun Anne Katrine med.

— Bli med da! Anne Katrine, sa Else.

— Nei! sa Anne Katrine stolt. Det vil jeg ikke.

Og hun gikk rank og høyreist opp til huset igjen.

— Hvorfor vil du ha den sure typen der med, riktig en eddik-krukke er hun, sa Maria.

— Det er hun aldeles ikke. Hun er min beste venninne!

— Hva med meg da, sa Maria og så innsmigrerende på Else med sine glitrende, sorte øyne.

— Vi har kjent hver andre bare en kort tid, sa Else unnvikende.

Hun kunne ikke komme fra tanken på Anne Katrine da hun lå og hulket på sofaen. Å, hun var trofast og trygg, tusen ganger mere glad var hun i Anne Katrine enn i Maria.

— Vær nå blid igjen, ikke vær sur på meg, sa Maria.

Else måtte smile, men ikke noe var så morsomt som det hadde vært dagene før.

— Jeg vil gi deg en ting til minne om meg, sa Maria, slik at du aldri i evighet skal glemme meg. Se her, denne viften har jeg fått av en jeg er glad i. Men nå skal du få den, Else. Hver gang du bruker den, skal du tenke på meg som er så langt borte.

Men Else måtte tenke på Anne Katrines ord om de sleske øynene, og hun ville på ingen måte ha viften. Men Maria ga seg ikke. Hun tryglet henne om å beholde den og puttet den inn i blusen hennes.

Else satt der og tenkte på Anne Katrine hele tiden. Bare hun ikke sitter og gråter, sa hun til seg selv, så reiste hun seg plutselig opp og løp.

Men Maria var like i hælene på henne.

— Nå reiser jeg i kveld og du ser meg aldri i evighet mere, sa hun, derfor kan du gjerne være hos meg. Du skal være hos meg, ropte hun og trampet i marken.

Else ble hos henne der nede i solskinnets i ha-

gen, men hun brydde seg ikke om å høre om tyrefektinger og orangelunder mere. Hun satt stille og hendene trommet nervøst på den hvite havebenken.

Utpå ettermiddagen sa Maria:

— La meg bare en eneste gang til få se den nydelige viften min! Den er det kjæreste jeg har. Jeg elsker den mere en smykkene mine.

— Jeg vil ikke ha den, sa Else. Vær så god, ta den igjen.

— Aldeles ikke, sa Maria, denne viften er nettopp bevis på mitt vennskap. Jeg vil være glad når jeg tenker på at du har den.

— Men jeg vil på ingen måte ha den, sa Else.

— Den passer nettopp til din hud, du skal ha den, sa Maria.

— Du skal ta den tilbake, hører du. Else ga seg ikke.

— Ja, når du aldeles ikke vil ha den så, sa Maria. Da må jeg jo ta den igjen. Men der kan du se hvor glad jeg er i deg. Det hadde nok aldri falt deg inn å gi meg en ting du var så glad i.

Jeg hadde iallfall ikke tatt den igjen, tenkte Else.

Maria kysset viften sin og stakk den igjen ned i vesken sin, og om ettermiddagen skulle gjestene reise.

Frøken Lybæk spurte Else om hun ikke ville følge med til stasjonen: — Det ser ut til at Maria har festet seg sterkt til deg.

Da Maria skulle gå ombord i toget omfavnet hun Else: — Jeg gleder meg til å se deg igjen, sa hun.

Else sto stiv som en stokk.

— Husk ditt løfte om å besøke meg i Spania, ropte Maria fra kupevinduet. Hun hadde aldeles ikke gitt noe løfte, så Else så meget uforstående ut.

Toget bruste avsted og var snart ute av syne. Else følte seg lettet.

— Maria overdriver for mye, sa frøken Lybæk, da de kjørte tilbake fra stasjonen.

I pinsen

Det var nesten utrolig at hun bare hadde vært hjemmefra to måneder. Det kunne gjerne være like så mange år, syntes Else.

Så merkelig smått alle ting var blitt her hjemme. Først bakken opp fra dampskipbryggen, den sto for Else som mye mye større. Og skipper Tallåksens hus hadde krøpet uforståelig sammen.

For ikke å snakke om heiene. De var jo blitt så lave alle sammen. Der hun før syntes det var vanskelig å komme opp, der var det nå den letteste sak av verden.

Og dagligstuen hjemme virket også så mye mindre enn før, det var rent ut merkelig. Men med guttene var det annerledes, for så stor som Magnus var blitt da hun så ham på bryggen. — Hun kjente nesten ikke gutten igjen — og så fregnet — Else hadde tenkt seg at han hadde fregner, men det fikk da være måte på også.